

Vi er alle israelere

Da 150 russiske børn i september 2004 blev taget som gidsler og senere slagtet af muslimske jihad-krigere i Beslan, da var de sidste ord de hørte: "Allahu Akhbar!" Gud er stor.

Det er også det sidste utallige israelske skolebørn har hørt, før deres bus blev sprængt i luften af f.eks. en palæstinensisk teenagepige klædt ud som israeler med udslået hår, nedringet kjole og Nike på fødderne. Og det er det sidste som hundredvis af vesterlændinge i Afghanistan, Pakistan, Irak og Libanon har hørt, før de fik deres hoveder skåret af. Live på internettet. "Allahu Akhbar."

Hvis islam nu var en religion, som afviser, at der bør udøves vold i Allahs navn, så burde det naturligvis have fremkaldt de skarpeste protester blandt muslimer i hele verden. Ligesom man kunne forestille sig store muslimske demonstrationer foran iranske ambassader, når deres præsident udtaler sin sympati for Hitler eller sit ønske om at udrydde jøderne i Allahs navn. Men nej. I stedet blev vi vesterlændinge bedt om at forstå den desperate situation muslimer overalt i verden befinder sig i. I virkeligheden er Islam ganske rigtigt fredens religion, men når muslimer udsættes for alle mulige overgreb, så er det kun forståeligt, at de reagerer med børnemord og live-transmitterede hovedafhugninger. Det har intet med deres religion at gøre, men er blot forståelige almenmenneskelige reaktioner som enhver i deres situation ville gribe til.

Det er så også forståeligt, at Jihad-krigerne i Beslan betragtes som idoler over den ganske muslimske verden, og at utallige børn opkaldes efter dem. I udbredelse kan deres navne dog ikke konkurrere med Osama eller med navnene på de heltmodige muslimske piloter fra 11. september 2001.

Fredens hus

Men når islam nu er den mest fredselkende religion i verden, hvad

skal der så til, for at islam viser sit sande fredelige væsen? Jo, der skal såmænd blot skabes et "Fredens Hus". I islam skelner man nemlig mellem "Fredens Hus" og "Krigens Hus". Krigens Hus er der, hvor islamisk lov endnu ikke hersker, mens Fredens Hus er der, hvor også eventuelle ikke-muslimer har accepteret islams overhøjhed og deres egen status som 'dhimmier', dvs. som i enhver forstand undermennesker. Der er da også al mulig udsigt til, at f.eks. Rusland om ca. 30 år vil blive et sådant paradisisk Fredens Hus og derefter slippe for flere Beslan-massakrer.

Medens Ruslands samlede befolkning allerede nu falder med over 700 tusind om året(!), så vokser den muslimske del nemlig ganske voldsomt. Russiske kvinder får i gennemsnit 1,1 barn, og de får dem sent, så der er langt mellem generationerne. Muslimske kvinder i Rusland får omvendt over 5 børn i gennemsnit, og de begynder tidligt, så der kun er tyve år mellem generationerne. Ifølge en undersøgelse offentliggjort i San Francisco Chronicle er der f.eks. i dag 2,5 millioner muslimer i Moskva. Russiske kvinder i Moskva føder i gennemsnit 1,1 barn, mens muslimske tartar-kvinder føder fem og tjetjenske kvinder i Moskva føder ca. 10 i gennemsnit.

Under alle omstændigheder er den muslimske befolkningsandel i Rusland på tyve år vokset med 40%. De udgør nu 15-20 % af befolkningen, men føder omkring halvdelen af alle børn. Om 15 år vil muslimer udgøre hovedparten af de værnepligtige i Rusland og om ca. 30 år hovedparten af befolkningen. Det er ikke længere en mulighed eller en teori, det er en faktisk realitet, som der ikke mere kan rokkes ved.

Antallet af russiske kvinder i den fødedygtige alder er allerede nu så lavt, at end ikke en pludselig vækst i deres fertilitet ville kunne udsætte magtovertagelsen mere end et par år.

Rusland vil blive det første stor-

skala eksempel på det som allerede et sket i f.eks. Libanon og Kosovo. I 1920 var 90 procent af befolkningen i Kosovo kristne, i dag er 90 procent muslimer, og de få kristne har valget mellem at flygte eller at acceptere dhimmificeringen. For 50 år siden var der stadig kristent flertal i Libanon, i dag er de dhimmier.

Spørgsmålet er derfor nu alene, hvordan de ikke-muslimske russere vil indrette sig. Vil de være dhimmier, eller vil de forsøge at bevare en del af Rusland som et ikke-muslimsk land? Hvem skal have magten over de interkontinentale raketter, over verdens største naturressourcer osv?

Spørgsmål af en type som flere vesteuropæiske lande – alt andet lige – også ét efter ét vil komme til at stå over for.

Først Kosovo, så Bosnien, så Rusland og så formentlig store dele af Syd- og Vesteuropa vil blive indlemmet i Fredens Hus og ophøre med at være en del af kristenheden. Med en fertilitet der også er helt nede på 1,1 vil Italien og Spanien allerede om 5-10 år opleve lige så drastiske og hurtige fald i den ikke-muslimske befolkningsandel, som det Rusland nu oplever.

Kun to ting kunne ændre udviklingen i f.eks. Rusland. Det ene ville være en pludselig muslimsk masseomvendelse til kristendommen, hvilket så ville være første gang i historien. Det andet ville være en krig med lige så store befolkningsmæssige konsekvenser som f.eks. trediveårskrigen og anden verdenskrig. De skabte begge nogle helt nye demografiske og geografiske realiteter. Især trediveårskrigen må siges at være endt lykkeligt derved, at den skabte en række relativt homogene stater. Stater som derfor i århundreder var sikrede mod den værste og mest blodige form for krig: den religiøse borgerkrig. Først da de nye nihilistiske religioner voksede frem efter den franske revolution, fik vi atter religiøse spændinger i Europa. Spændinger

som kom til helt at dominere det tyvende århundrede.

Verdenskrigen

Også verdenskrigen 1914-45 skabte nogle nye realiteter, som man så efter krigen nødvendigvis måtte indrette sig efter. Polen blev skubbet vestpå, og tyskerne måtte trykke sig sammen inden for nogle mere snævre grænser.

Millioner af tyskere måtte flytte et nyt sted hen. Det var sørgeligt for dem, men sådan var realiteten, og de tilbageværende dele af Tyskland måtte integrere de nye indbyggere.

Også i Mellemøsten skabte verdenskrigen en ny realitet.

Siden de første russiske jøder ankom allerede i 1860'erne, var hundredtusinder af jøder rejst til Israel. I århundreder havde jøder drømt om igen at få deres eget land og få opfyldt håbet om "næste år i Jerusalem". Og nu, med det degenererede osmanniske rige og vestens økonomiske og militære dominans var det pludselig muligt.

Det nuværende Israel var for hundrede år siden i hovedsagen ganske godt og havde kun et par hundrede tusind arabiske indbyggere. Men den jødiske opdyrkning af landet og de jødiske iværksættere tiltrak mange flere arabere, således at der i 1948 var 800 tusind arabere mod 1,2 millioner jøder. Begge befolkningsgrupper var i hovedsagen indvandrere.

Israel

Første verdenskrig, hvor den arabiske verden allierede sig med tyskerne, fik det Osmanniske imperium til at bryde sammen, og England stod tilbage med ansvaret for det såkaldte "palæstinensiske mandat", som udgjorde det nuværende Israel og Jordan. Med Balfourdeklarationen i 1920 forpligtede England sig til at skabe en jødisk stat i en del af området. Da den jødiske stat officielt blev proklameret i 1948, angreb 5 arabiske lande straks Israel, og krigen resulterede i hundredtusinder af flygtninge på begge sider. 600 tusind jøder flygtede fra forfølgelser og dhimmi-status i de arabiske lande; og 500 tusind arabere forlod Israel med forventning om kort efter at vende tilbage sammen med de sejrende arabiske hære. Det skete imidlertid ikke. FN's plan var, at der skulle skabes en lille arabisk stat ved navn Palæstina ved siden af Israel.

En i øvrigt aldeles ny opfindelse. Resultatet blev da også i stedet, at Israel fik rettet sine grænser ud, og de arabiske lande annekterede det øvrige mandat område. Således skabte også denne krig en ny virkelighed med nye grænser. Det var ikke specielt retfærdigt, men det har nu i snart 60 år været den faktiske virkelighed, og kun ganske få nulevende i området kan huske nogen anden.

Ligesom de flygtede tyskere fra det nye Polen efter krigen måtte blive en del af det tilbageværende Tyskland, og ligesom de hundredtusinder af anatolske grækere efter Tyrkiets oprettelse måtte flytte og blive en del af Grækenland, således måtte man formode, at de flygtede arabere fra Israel blev en del af befolkningerne i de omkringliggende arabiske lande, således som de jo altid tidligere havde været det.

Det blev de imidlertid forhindret i af nabolandene, som i stedet kynisk ville bruge flygtningene til at presse Israel og Vesten. Derfor opfandt man begrebet 'palæstinensere' og stuede dem sammen lige på den anden side af Israels grænse. I lejre, hvor de i hovedsagen har levet af europæisk bistandshjælp og så i øvrigt gennem børnefødsler har mangedoblet deres antal. Befolkningen i Gaza og på Vestbredden har en gennemsnitsalder på 15 år, fordobles hvert 20 år og vil om 5 år runde de 5 millioner.

Situationen ville svare til, at sudertyskerne efter krigen var blevet tvunget til at klumpe sig sammen i lejre lige uden for Tjekkoslovakiets grænse og havde brugt de efterfølgende 60 år på at mangedoble deres befolkningstal og sende deres unge drenge og piger ind i Tjekkiet som levende bomber.

Hvorfor handler muslimerne således? Hvorfor er det umuligt at finde en muslim, som accepterer Israels beståen som en kendsgerning? Muslimer, som anerkender Israel, gør det nemlig altid med den udtrykkelige betingelse, at alle, der kalder sig palæstinensiske flygtninge, skal have lov til at rejse ind i Israel, hvilket ville betyde, at der straks kom muslimsk flertal, og Israel så alligevel blev udslettet. (Den muslimske befolkning i selve Israel udgør i øvrigt ca. 20% og har en fertilitet på 4,5. Hvis Israel ikke de seneste 25 år havde mere end fordoblet antallet af jøder gennem indvandring fra især Østeuropa og

fået sit befolkningsrtal øget fra 3 til 7 millioner, ville muslimerne allerede nu have flertal, og Israel ville være afskaffet. Indvandringen er nu ved at gå i stå, så Israel bliver også på denne grund nødt til at lave grænserrevisioner, som overfører arabisk bosatte områder til nabolandene. Hvis man ikke gør noget, er Israel afskaffet som jødisk stat senest om ca. 30 år.)

Men hvorfor er det under alle omstændigheder utænkeligt, at muslimer reelt anerkender Israels ret til at eksistere? Det er det, fordi det der nu er Israel, engang var en del af Fredens Hus, en del af Islam. Og ligesom koranen utvetydigt kræver dødsstraf for enhver der falder fra islam, således kræver den udslettelse af et land, som falder ud af Fredens Hus. Det er ganske enkelt en umulighed. Derfor siger f.eks. den iranske præsident ganske åbent, og uden at møde utvetydig modstand, at selvom der skulle dø nogle hundrede tusinde muslimer ved et atomangreb på Israel, så vil det være prisen værd.

Den nihilistiske døds kult

Islam har i de såkaldte palæstinensiske områder på eksemplarisk vis vist sit potentiale som nihilistisk døds kult. Det er ikke spor mærkeligt, at stort set hele den muslimske verden betragter palæstinensiske selvmordsterrorister som deres fortropp i kampen mod Vesten, og at Vestens egne nihilister, såsom Mogens Lyketoft, bakker så villigt op om den.

Selv frafaldne og vestliggjorte muslimer bliver typisk uldne i stemmen, når de bliver spurgt om Israels ret til at eksistere som en 60 år gammel historisk kendsgerning. Selv ateistiske ex-muslimer har åbenbart svært ved at opgive skellet mellem rent og urent.

En af de helt store stemmeslugere ved valget i de palæstinensiske områder i januar 2006 var en mor til tre ved navn Mariam Farahat. Hun var tidligere mor til 6, men på hendes opfordring har 3 af hendes sønner været på vellykkede selvmordsmissioner ind i Israel. Især er hun berømt for en rekrutteringsvideo for Hamas, hvor hun viser sin 17-årige søn, hvordan han skal sørge for at dræbe så mange israelere som muligt og på det skarpeste forbyder ham at komme levende hjem fra missionen.

Det er den slags videoer som sik-

rede Hamas flertallet i det palæstinensiske parlament, og som sikrer palæstinenserne så stor opbakning blandt alverdens muslimer. Moderen til de 3 martyrer har fået tilnavnet Umm Nidal, kampens moder. Ikke alle ville gøre som hun, men alle forstår hende. Alle lever de inden for samme verdensbillede. På samme måde har talrige meningsmålinger vist, at også muslimer, som aktuelt er modstandere af terror, udmærket kan identificere sig med terroristernes motiver og metoder. Man føler sig aldrig i et principielt modsætningsforhold til terroristerne og deres gerninger. Medens man rask væk demonstrerer mod nogle tegninger, demonstrerer man aldrig mod terror.

Der er ikke noget at sige til, at Mogens Lykketoft så aktivt arbejder for at anerkende den demokratisk valgte Hamas-regering og give dem nye EU-milliarder i tilskud. Han skrev 6/1 2007 i Jyllands-Posten.

"Fremsynede politikere og diplomater havde i sin tid dialog med PLO på et tidspunkt, hvor organisationen af Israel og USA blev *betragtet som en terrororganisation*. Vi tror det er klogt at søge dialogen også med Hamas". For hvis vi ikke gør det "Så vil verden ikke længere stå med *en modstandsbevægelse*, der undertiden griber til helt unacceptable terrorhandlinger. Vi vil risikere at åbne en ladeport for Al Qaidas hardcore terrorisme med endnu mere fortvivlende konsekvenser."

Lykketoft mener altså, at PLO ikke var en terrororganisation, da Arafat udførte den store massakre ved OL i 72, da han i halvfjerdserne sprængte europæiske passagerfly i luften osv. Lykketoft mener, at PLO blot blev *betragtet* som en terrororganisation.

Ligeledes mener Lykketoft altså, at Hamas, som støtter enhver form for udryddelse af jøder og amerikanere, som i skolerne underviser børnene i brug af selvmordsbælter osv., ikke er en terrororganisation, men en modstandsbevægelse.

Men det er ikke det vigtigste. Det vigtigste er Lykketofts kobling af terror, anerkendelse af Hamas og forhandlinger om Israels fremtid.

Hvad Lykketoft i realiteten skriver er, at vi skal ofre Israel for selv at få fred for terror. Den typiske dhimmi-attitude. Ikke blot er det æreløst på denne måde at prisgive Israel. Hvis der findes bare ét land

i verden, som alle europæere af historiske grunde har helt særlige moralske forpligtelser over for, så er det da Israel, og desuden har vi et udpræget værdi- og kulturfællesskab med Israel. Israel er det eneste civiliserede land med retssikkerhed midt i en barbarisk ørken og derfor den eneste sikre og naturlige allierede, vi kan have i Mellemøsten.

Den svage og den stærke hest

Men først og fremmest gælder det, at Israel vil være stedet, hvor kampen mellem Vesten og islam bliver afgjort. Det er stedet, hvor islam vil afprøve Vestens viljestyrke. Som Osama Bin Laden udtalte i et interview i november 2001: "Når mennesker ser en stærk hest og en svag hest, vil de af natur holde af den stærke hest." Al arabisk historie og kultur demonstrerer, at ligesom Allah i sidste ende ikke betyder andet end total nihilistisk magt og dermed total vilkårlighed, således findes der i virkeligheden ikke et klart skel mellem sandhed og magt i islam. Fordi Allah er absolut almægtig, derfor er alt andet radikalt relativt.

Sandheden så at sige skabes ved, at den, der har magten, sætter sin sandhed igennem. Shariaen er ikke sand eller retfærdig eller god, den er alene sat af den almægtige magt og definerer derfor i sig selv ordene sand, retfærdig og god. Magten sætter sandheden og retten. (Derfor den store kærlighed mellem islam og vestens nihilistiske religioner såsom marxisme, nazisme, postmodernisme, multikulturalisme osv.) Man har i muslimske medier aldrig problemer med, at udsagn modsiges sig selv, for hovedsagen er, at ordene virker. Man kan i Allahs navn true med at myrde enhver, der påstår, at der øves vold i Allahs navn! Man kan på én gang hylde Osama som bagmanden bag 11/9 og hævde, at det var Mossad eller CIA, der stod bag. Søger man på nettet efter fakta om 11/9, vil man opdage, at det er stort set umuligt at komme frem for de hundredvis af hjemmesider med muslimske konspirationsteorier. På samme vis kan man, hvilket er meget udbredt blandt muslimer, på én gang hylde Hitler for hans forsøg på at løse det jødiske spørgsmål og så samtidig hævde, at jøderne i samarbejde med Hitler selv iscenesatte udryddelserne for dermed at få et argu-

ment for Israels oprettelse. Fakta er ligegyldige, så længe de virker. Magten skaber retten, og magten skaber sandheden.

Som Donald Rumsfeld har sagt med henvisning til den arabiske verden: "Hvis vi overhovedet ved noget, så er det at svaghed virker provokerende." Det havde han ret i. Hans land har blot ikke længere styrken til at tage konsekvensen af dette udsagn.

Derfor har krigen i Irak udviklet sig næsten lige så katastrofalt for Vesten, som Boerkrigen gjorde for England, og Afghanistan gjorde for Sovjetunionen. Den har vist vores fatale svaghed. Hvis der ikke sker noget ganske uventet, så er det sidste gang, noget europæisk land går i krig mod et muslimsk land. Vores befolknings sammensætninger kan ikke længere bære det. Men først og fremmest har den demonstreret vore økonomiske og mandskabsmæssige svagheder. Under første verdenskrig havde briterne f.eks. over en halv million soldater alene i Irak for at sikre sine olieforsyninger. D.v.s. mere end én soldat for hver 10 indbyggere. Irak havde dengang en befolkning på 4,5 millioner

Men USA kan som maksimum mønstre 150 tusind soldater til at kontrollere et i hovedsagen fjendtligt land med nu 27 millioner indbyggere. Og når det viser sig, at viljestyrken bliver testet, så falder den hjemlige opinion helt fra.

Realiteten er, at vi forsat kan bombe et fremmed land, men vi kan ikke længere gå i rigtig krig. Vi har hverken soldaterne eller befolkningerne til det. Kun en altændrende krise frembragt af f.eks. et atomart terrorangreb på Europa eller USA vil måske kunne ændre folkestemningen.

USA står nu med en prestige væsentligt mindre end efter vietnamkrigen, og denne gang vil situationen formentlig blive permanent, da Kina (og måske Indien) i løbet af få år vil overhale USA økonomisk. Det er i dag Kina, som med lån i realiteten finansierer krigen i Irak. Og Kina ser desværre stadig en fordel i at undergrave USA's indflydelse.

*

I 2003, kort efter terrorhandlingerne i Madrid, blev der lavet en stor meningsmåling i alle vesteuropæiske lande, hvor befolkningerne

blev spurgt om, hvad de så som den største trussel mod verdensfreden. Israel og USA kom ind på første og andenpladsen. Hvorfor mon? Det skyldes i hovedsagen ikke, at europæerne mener, at Israel og USA er aggressive nationer, som planlægger en verdenskrig. Det ved man jo godt, de ikke gør. Nej, deres farlighed består, tror man, i, at de insisterer på at svare igen, når de bliver angrebet. Hvis de blot, ligesom Europa, lagde sig ned på ryggen og sagde bebe ved ethvert angreb, så ville alt være godt.

Således tror man, men sandheden er den modsatte. Der er, for muslimsk tankegang, intet så provokerende som svaghed. Denne lektie har Israel lært på den hårde måde. Det er russerne ved at lære, og det burde europæerne lære nu, hvor intifadaerne er begyndt i de franske og engelske storbyer og er godt på vej ud over resten af Europa.

Israels historie har endnu engang vist sig at præfigurere vores.

Man kan som jødisk barn ikke længere gå i almindelige folkeskoler i Købehavn eller andre euro-

pæiske byer med muslimske befolkningsgrupper, og man kan heller ikke som voksen jøde færdes frit i Europa, hvis man på nogen måde viser, at man er jøde. Jødiske piger i Danmark er f.eks. holdt op med at gå med davidsstjerner i kæde om halsen, da det viste sig livsfarligt. Hvad burde det have som konsekvens? Det burde betyde, at vi alle begyndte at gå med davidsstjerner og dermed bekendte: "Jeg er også en israeler."

MONICA PAPAZU

Memento Gulag

I. Memento Gulag i Vendée

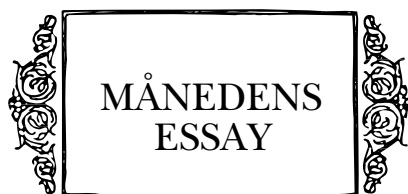
7. november: Da jeg var barn, blev byerne i mit land pyntet med røde flag med hammer og segl. De hang altid i fodgængernes højde fra vinduer og husmure og snoede sig kvælende om ens hals, da man gik på gaden. Der var tunge militæres parader, tribuner var rejst i byens centrum. Grå, tung, tavs ... tavsheden kun afbrudt af lyden af militære støvler i takt og maskingeværagtige stemmer, stemmer uden menneskelige ord, fra tribunen: Sådan var den 7. november. Angsten krøb langs væggene, sammen med vore skygger. Den Store Oktoberrevolution ...

Oktoberrevolutionen, det vil sige den bolsjevistiske magtovertagelse, fandt sted den 25. oktober 1917 ifølge juliansk kalender. I den gregorianske kalender, som den sovjetiske magt indførte (en af grundene dertil var, at den julianske kalender var kirkens kalender), blev 25. oktober til 7. november.

Årtier er gået. Historien har skiftet kurs. Kommunismen er faldet. Men den 7. november er blevet bevaret som et mindetegn. Den 7. november er nu den internationale mindededag for kommunismens ofre: "Memento Gulag". De, som i år samlede sig den 7. november for at mindes de døde – de døde uden

tal, for 85 millioner døde er ikke noget begribeligt tal – var "en lille skare", en "samizdat-kreds", som holdt møde et beskedent, glemt sted i Europa: I Vendée.

Men lad mig lige fortælle, hvad det drejer sig om. Efter sit mislykkede forsøg på at organisere processen mod kommunismen i Moskva i

1992, hvilket han fortæller udførligt om i sin pragtfulde bog *Jugement à Moscou* (Rettergang i Moskva) (Paris, Editions Robert Laffont, 1995), tog Vladimir Bukovskij initiativ til at stifte en international mindededag for kommunismens ofre. Som han siger: "Det, vi ikke kan gøre *de jure*, må vi gøre *de facto*, og dette er, hvad erindringer (Memento! Husk!) handler om". Han valgte datoen den 7. november som mindededag for kommunismens ofre, og datoen kunne ikke have været bedre valgt: 7. november, den bolsjevistiske magtovertagelse, er ganske enkelt lig Gulag.

Europa-Parlamentet har endnu

ikke vedtaget, at kommunismens ulykke skulle mindes ved en international dag, skønt forslaget er blevet fremført adskillige gange. Alligevel er Memento Gulag blevet højtideligholdt i de forløbne år i form af internationale konferencer: I 2003 i Rom, i 2004 i Bukarest, i 2005 i Berlin. I år er det Vendée i Vestfrankrig, som tilbød sig som vært for den internationale konference.

Det heroiske Vendée, martyrerne Vendée! Vendée, som forbliver sit særlige kald inden for Frankrigs historie tro! Ikke Paris, ikke Champs-Élysées, men Vendée, byen La Roche-sur-Yon. Ikke Sorbonne, men Institut Catholique d'Études Supérieures i Vendée, Frankrigs yngste og modigste katolske universitet.

Er det ikke mærkeligt, at selv i dag skal der mod til for at holde en international konference om kommunismen? Er det ikke mærkeligt, at der skal mod til for at tilbyde et forum, hvor der kan tales om det væsentligste historiske fænomen, som det 20. århundrede har været vidne til, nemlig totalitarismen, som begyndte i 1917, og som først faldt kort tid før århundredets afslutning? Der skal stadig mod til – og Vendée har dette mod.

Jeg véd ikke, hvor mange skoler, gymnasier eller institutter i verden